

10. SINIF TÜRK DİLİ ve EDEBİYATI
ÖYKÜ YAZMA PERFORMANSI

FOTOĐRAF: ARA GÜLER

KONU: Yukarıda görülen fotoğrafın sizde uyandırdığı izlenimlerden yola çıkararak bir öykü yazınız.

Teslim tarihi: 28 Kasım 2022

Aşk Ne Demek ?

Derme çatma bir evde yaşırdık ben küçükken. Ekmek alma çabasında olan bir aile olarak ahşaptan yapılmış, birbiriyle dipdibe, yıkık dökük evlerden oluşan mahalledendik. Sanki çok güneş gelirmiş gibi bir de pencereleri eski püskü gazete kağıdıyla kapatır, perde niyetine kullanırdık. Annem, hayat kadınıydı. Tam olarak ne iş yaptığını bilmezdim. Babama sorduğumda “evlere misafirlğe gidiyor.” derdi. Babam bu durumdan çok yakınırdı. “Misafirlğe gitmenin nesi kötü ki ?” derdim içimden. Babam, anneme çok aşık bi adamdı fakat annemin mesleğinden ötürü sürekli dert yakınırdı kelime tekrarı yapmamalısın. Babam yazardı, arada bir de al-sat yapardı, elinde ne kâr kalırsa... Mahalleye gazete yazar(?), arada bir satarsa da yazdığı öyküleri, şiirleri satmaya çalışırdı. Yazdıklarını bana verir, kapı kapı dolaşır onları verip veriştirmeye çalışırdım. Eğer o gün iyi sattıysam babam bana bir milyon lira verir onla da çikolata veya ciklet alırdım. Bizim orda okulla arası olan pek yoktu ama ben de babam gibi yazmak-okumak istediğimden yan mahalledeki okula giderdim. Arada sırada gitsem de öğretmenlerim zeki olduğumu söyler, okulu bırakmamam, devam etmem gerektiğini vurgularlardı. Boş zamanlarımda babamla birlikte olurum. Annem zaten pek evde olmazdı. Misafirlğe gitmiş olurdu. Babam her gün aynı kahverengi takımını giyer, seyrek, uzun ve aşağı gidildikçe kıvrırcıklaşan saçlarına bir şapka kondurur, masasının başına geçer, çay bardağına bembeyaz aslan sütünü koyar, ilk yudumu alırdı. Bir “oh” çekip güne başladıktan sonra, kulağından hiç eksik etmediği sigarasını alır, ağzına koyar, boş kalan kulağını yeni bir sigarayla doldurup, tahta duvarda çivilenmiş olan annemin resmine bakardı. Karman çorman çekmecesinden kibrit kutusunu zar zor bulup çıkarır, kibriti çakar, ateşin yanmasını bir süre izleyip nihayetinde sigarasını yakardı. Odayı kaplayan ucuz sigara kokusu beni rahatsız ederdi. Babam bazen biraz içmeyi bekler, bazen de direkt siyah mürekkebe bulanmış gömlek cebinden dolma kalemını çıkarır, yazmaya ve bana aşktan bahsetmeye başlardı. Arkada duran pikap, genelde Türk sanat müziği çalar veya nadiren koyduğu, babasının yadigarı olan klasik müzik plağını takardı. Cümlesine hep “Ah Nazım, oğlum!” diye başlardı. İsmimi de o koymuş, şiirleri çok sevdiği için. Ne kadar zeki bir öğrenci olsam da babamın anlattıklarını anlamakta güçlük çekiyordum. Her seferinde bana aşktan bahsettiğinde, aşkın ne olduğunu sorar ve her seferinde farklı bir benzetme, farklı bir tanımlama, farklı duyguların bir araya gelmesi... Aşkını kafamda canlandıramıyordum. Çok soyut bir kavram değil miydi ? Anlamadığımı söylediğimde, aşkın sadece bir insana karşı değil bir işi yapmanın da aşk olabileceğini söylerdi. Anlayamıyordum. Bilmek, tatmak, hissetmek istiyordum. O zaman gazete kağıtlarını buruşturup bantlayıp top haline getirmem ve okulda onunla oynamam bir aşk mıydı ? Aşkın güzel bir şey olduğunu söylerdi. Heyecan, mutluluk, coşku... “Madem güzel bir şey baba, sen neden üzgünsün, neden sigara ve rakı içiyorsun sürekli ? Annemin adı geçtiğinde gözlerin doluyor ve savunmasız kalıyorsun ?” Peki ben neden aşkı oyun oynarken hissettiğimi düşünüyorum ? Cevapsız kalıyor, sigarasının küllerini inatla dökmüyor, rakısını daha hızlı içiyor ve fotoğrafa bu sefer daha sert bakıyordu. Önündeki kağıda

dönüp mürekkep içindeki eliyle dolma kalemini alıp, hokkaya batırıp yazmaya devam ediyordu.

Artık biraz daha büyüdüğümde mahallemden çıkıp dolaşabiliyordum. Okuldan çıkıp sahile gider yürürdüm. Kayalıklarda oturur, martıları, denizi, gemileri ve insanları çikletimi patlata patlata seyrederdim. Güneş bazen bulutların arkasına saklanırdı. Onu görmeye çalışırdım. Bir bulutlar çekilse ufuk daha parlak gözükecek... Bana mükemmel bir huzur, güven, mutluluk ve neşe veriyordu. Akşamları yine babamla oluyordum. Annemin misafirlğe değil meğersem işe gittiğini öğrendim yaşımla ilerledikçe. Sahilden döndüğümde babam yine her zamanki gibi yazıyordu. İyice kaptırmıştı kendini. Bölmek istemedim. Bir süre izledim onu. Gözleri dikkatimi çekti. Kimi zaman ağlayacak gibi, kimi zaman ışık saçıyordu. Aklıma babamın Ahmet Selçuk İlkan'dan söylediği "gözler kalbin aynasıdır" dizesi geldi. Sordum "neden kalp sever?" "Ah Nazım, oğlum, insan sevince kalbi çok hızlı atar, yerinden çıkacak gibi olur da ondan. Birde kalpsiz sevenler vardır... Onlara hiç bulaşma." "Ben sahili çok seviyorum, martıların gemilerle yarışmasını, denizin maviliğini ve dalgaların coşkusu. Bu aşk mı? Sürekli gidip görmek de istiyorum ama kalbim öyle olmuyor." Artık kafamda anlamlandırabiliyordum aşkı fakat hala tam olarak çözemiyordum. Babam yüzünü kağıttan kaldırıp bana baktı ve "aşık olduğun zaman onu inkar edemezsin. İnsan sarhoşluğunu ve aşkını asla saklayamaz." dedi. Aşkın ne olduğunu ve iyi bir şey mi kötü bir şey mi olduğunu sordum. "Ah Nazım oğlum, aşk sarhoşluktur. Fakat alkolü kötüdür. İnsanın gözünü bir nevi kör eder. Sadece onunlayken çiçekler daha renkli, gökyüzü daha mavi ve güneş daha parlak gözüktür. Onsuzken bir fırtına gibidir. O zaman sarhoşluk biter gök gürültüleri baş ağrısı yapar. Gözler bulut olur, yağmur yağdırır. Rüzgarlar ise saç sakalı dağıtır. Bir süre sonra eski haline dönersin. O sana kalmış." dedi. Bu söz beni baya etkiledi. Bir kağıda yazdım bu sözü.

Üniversite çağına gelmiştim. Bizim mahallede sınava giren ve kazanan ilk kişiydim. Herkes yabancıydı okulun. Kenara attığımız az bi parayı geri vermek sözüyle aldım ve zar zor İstanbul'a okumaya gittim. Gittiğim gibi iş buldum, çalışmaya başladım. Okul da başlamıştı. İkisini aynı anda yapmak ve şehir hayatına alışmak biraz zor oluyordu. Boş zamanım olunca ben de yazı yazıyordum. Okula otobüsle gidip geliyordum. O sırada da kitap okuma fırsatı bulabiliyordum. Az buz bir düzen kurmuştum artık. Bizimkilere de mektup yazıyor, yine tadı eskisi gibi olmasa da babamla mektup üzerinden sohbet ediyorduk. Bir gün elimde kitabım otobüs durağında beklerken bir kadın geldi. Kadın o kadar güzeldi ki gözümü alamadım. Kokusu, saçları, gözleri beni benden almıştı. Daha önce hissetmediğim ve aradığım bir duyguyu yaşıyordum. Kitabıma geri dönmek istedim fakat yapamadım. Galiba aşk buydu. Elim ayağıma dolanıyor fakat ona bunu çaktırmıyordum. Heyecandan ve kılık kıyafetimin eskiliğinin getirdiği utançla otobüste ondan uzakta oturdum. Fakat aynı aynı durakta indik ve aynı üniversitede olduğumuzu öğrendim. Akşam eve geldiğimde yerimde duramıyordum. İlk görüşte aşk var mıdır bilmem ama ben bir şeyler hissediyordum. Hemen babama mektup yazmak çekmek için oturdum masaya. Türk sanat müziğimi açtım. Mürekkebe bulanmış gömleğimin cebinden

kalemimi çıkardım ve hokkaya bandırdım. Arada sırada içtiğim rakıdan bir kadeh koydum. Çok yazmak istiyordum fakat duygularımı aktarmak hiç kolay olmuyordu diğer zamanların aksine. Kelimeler kifayetsiz kalıyor, nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Hislerimi denizdeki balıklara, gökyüzündeki kuşlara, kelebek olacak bir tırtıla benzetiyordum. Aksi taktirde nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Bu çaba çok hoşuma gitmişti ve aklıma babamın nasıl kendini kaptırarak yazdığı gelmişti. Hemen postaneye götürdüm mektubu ve cevap gelmesi için sabırsızlıkla bekliyordum. Eve geldiğimde saçıma şekil verdim, tıraşımı oldum ve kıyafetlerimi ütüledim. Onu yine yine ve yine görmek için sabah aynı saatte orda oldum. Elimde kitabım, onu göremeyince büyük bir hayal kırıklığına uğradım. Fakat 1-2 dakika içinde geldi ve gerçekten babamın dediği gibi dünya daha renkli gözükmeye başladı. Ona baktığımı anladı, güldü ve “günaydın” dedi. Hala gülüşünün etkisindeyken ben, sesim titreyerek zar zor “günaydın” diye karşılık verdim. Bu sefer otobüste daha yakınına oturdum. Arada sırada göz göze geliyor ve tatlı bir şekilde gülüyordu. Tüm gün çok mutluydum. Gerçekten aşk sarhoşluk gibiydi. Akşam eve geldim. Saçımı başımı düzelttim, kıyafetlerimi ütüledim. Sabah yine aynı saatte gittim durağa. 1-2 dakika sonra geldi. “günaydın” dedi direkt. Bu sefer daha soğukkanlı bir şekilde karşılık verebildim. Ne de olsa dün o kadar provasını yapmıştım. Kitabıma daldım sonra. Otobüse bindiğimizde kitabıma uzun uzun baktığımı fark ettim. Kafamı kaldırdım ve ona baktım. Yine gülüyordu. O gülüşü beni çok etkiliyordu. Bu kitabı okuduğunu ve çok sevdiği kitaplardan biri olduğunu söyledi. Uzun uzun konuşmaya başladık. Otobüsten inince konuşmanın devamını akşam kafede yapmaya karar verdik. Akşamı iple çekiyordum. Zaman bir türlü geçmek bilmiyordu. En sonunda akşam buluştuk. Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordum. Bir sürü ortak noktamız vardı. Çok iyi anlaşıyorduk. Artık her gün sabah otobüs ve akşam buluşması rutin haline gelmişti. Kalbim gözlerinde mahpus olmuştu. Aşkın bu kadar sihirli ve bu kadar güçlü bir şey olduğunu düşünmemiştim. Oysaki babamın aşkından geldiği hal... Her ne kadar babam aşkın en iyi tanımını yapmış olsa da aşkı ben bu kadından öğrenmiştim. Sonunda aşkın ne demek olduğunu biliyordum. Artık aşkıttım. Çok seviyordum fakat fırtına yüzünü hiç görmek istemiyordum.

İlişkimiz çok güzel gidiyordu, yaklaşık üç yıldır birlikteydik. Babamla mektuplaşıyorduk ve sevgilimle beraber hep babamın yazdıkları, okudukları şeyler hakkında konuşup, tartışıyorduk. Birlikte aşkın zarafetinde dans ediyorduk. Ben bir gün ağır bir şekilde hastalandım. Ertesi sabah okula gelemeyeceğimi söyledim. O yine sabah otobüse bindi, bu sefer tek başına. Otobüs kaza yapmış ve o kurtulamamıştı. Akşam sözleştiğimiz yere gelmeyince çevredekilerden duydum. O saatten sonra yaşamının bir anlamı var mıydı acaba ? Neden bu sokaklar siyah beyaz ? Kalbime bir bıçak saplanmış gibi hissediyordum. İnanmak istemiyordum ama gerçektir. O gece tüm gün orada ağladım. Sabah eve girdiğimde duvarlar üstüme geliyor, mobilyalar düşmanmış gibi bakıyordu. Bende kalan ceketini aldım. Tüm nefesimle kokladım. Kokusu gitmesin diye bi daha nefes almak istemedim. Boğulacaktım. Yapamadım. Mezarına gittim. Bir çiçek, bir de küçükken babamın aşkın tanımını yaptığı ve benim de onu yazdığım kağıdı götürdüm. Koydum toprağa. Hiç bu kadar üşümemiştim mayıs sabahında. Hala çok hastaydım. Eve gittim.

Kahverengi ceketimi aldım, şapkamı taktım, rakımı koydum, müziğimi açtım, siyah mürekkepli elime kalemimi aldım, kibritin ateşini izleyip ilk defa bir sigara yaktım, duvardaki onun resmine baktım. Gözümde bir damla yaş süzüldü. Kafamı çevirdim. Aynaya baktım. Babamı gördüm. Bir daha duvardaki resme baktım. Kalemimi bıraktım. Artık yazılacak hiçbir şey kalmamıştı.